

Kas notiek pie mums?

Jau labu laiciņu Rojas vidusskolā valda visai mistiska gaisotne. Klist baumas, ka skolā parādījušās narkotikas. Lai iegūtu skaidrāku priekšstatu par notiekošo un lai pārliecinātos par baumu patiesumu, 29. oktobrī uz sarunu lūdzu skolas direktoru Edvīnu Krieviņu.

— Vai šīs baumas atbilst patiesībai?

— Pašreiz tiešu pierādījumu nav. Ir atrasta šprice vietā, kur notika jauniešu pulcēšanās. Atgādijās vēl visādas nepatīkamas lietas. Ir aizdomas, ka tika smēķēts kaut kas, ko lieto krišņas ticības piekritēji. Ir bijuši divi anonīmi zvani, kad cilvēks nenosauca ne savu uzvārdu, ne dzīvesvietu, bet ir pateicis man to vietu, kur jaunietes dodas. Lieta ir nodota policijā, notiek izmeklēšana, uzvārdus nosaukt es nevaru. Līdz 30. oktobrim tika solīts lietu pabeigt un skolai izsniegt protokolu, kur būs fikšēti uzvārdi un aprakstīts, ko katrs ir darījis.

— Kas draud protokolā minētajiem?

— Likumdošana. Vienā gadījumā varētu būt kriminālatbildība, ja attiecīgie fakti tiks pierādīti. Likums paredz, ja noziegums ir izdarīts, tad neatkarīgi no tā, vai vecāki raksta sūdzību un iesniegumu prokuroram vai nē, tam nav nozīmes, tātad kriminālieta tiek ierosināta. Pārējos gadījumos droši vien izskatīsim uzvedības jautājumu. 9. klases skolēniem var būt problēmas par pielaišanu pie izlaiduma eksāmeņiem. Šeit gan es vairāk vainotu vecākus, jo, ja es nezinu, kur mana meita atrodas, kad ir tumšs un ko viņa dara, tad es to nosaucu par pilnīgu bezatbildību.

— Vai ir zināms, no kurienes uzradušās narkotikas?

— Man bija neoficiāla saruna ar vienu no policijas darbiniekiem. Aizdomas ir par Kolkas pusi, ne par Roju. Mūsdienās par Ls 25 nopirkt vienu tableti, pēc kuras 24 stundas cilvēks ir apreibis, nav problēma.

— Kā varētu ar to cīnīties un kā vispār tas ir izskaidrojams, kas šeit ir sācies? Varbūt tas ir likumsakarīgi?

— Nu, es negribētu teikt, ka ir sācies. Ir jābūt pierādījumiem, jo baumu līmenis ir baumu līmenis. Katrā ziņā mana uzmanība uz to tika vērsta, un es savukārt informēju policiju. Kādi ir cēloņi? Es saukšu vairākus — pirmkārt, tas ir tas vecums, kad gribas visu izmēģināt. Otrkārt, ir bērni, kuriem ir tik daudz naudas, ka viņi pat lāgā nezin, kur to iztērēt. Treškārt, šie skolēni var izmaksāt kādam citam, lai iegūtu viņa draudzību vai aizstāvību. Vēl viens no iemesliem — vecāki ir tā noslogoti darbā, ka neatliek laika sekot līdzī, ko dara bērni, un tas jau nav attaisnojums. Ar saviem bērniem ir jābūt kopā gan priekš, gan bēdās, gan svētkos un visur, lai mājas būtu mājas un lai to vietā nebūtu jāmeklē kaut kas cits. Protams, vainojama arī vispārējā nesakārtotība, dzīves

līmenis. Ir jau arī katram cilvēkam sava ģenētiskā nosliece, ko pašreiz mūsu zinātne vēl nespēj izlabot.

— Ko vajadzētu zināt skolēnu vecākiem, vai ir vajadzība brīdināt?

— Es darīšu to zināmu vecāku sapulcē tiem, kas būs atnākuši. Ja man būs konkrēti uzvārdi, es konsultēšos ar juristiem, vai es drikstu tos publicēt avīzē un to, ko katrs ir darījis. Ja es to varēšu darīt pēc likuma, jo šeit ir runa par nepilngadīgajiem, tas pat var būt pašnāvības iemesls, ja šī skolēna uzvārdu izlasa pārējie. Tā kā tas ir ļoti kutelīgs jautājums. Bet katrā ziņā šo skolēnu vecāki zinās, ko bērni ir darījuši.

Neko ļoti konkrētu vēl uzzināt nevarējām, bet katrā ziņā saprotams ir viens — ar šādām lietām jokot nevajadzētu. Šiem notikumiem uzmanība ir jāpievērš. Varbūt nākamreiz uzzināsim vairāk.

Inese Freija